

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Markkinaoikeus (Finland) op 12 november 2020 — Kuluttaja asiamies / MiGame Oy

(Zaak C-594/20)

(2021/C 35/45)

Procestaal: Fins

Verwijzende rechter

Markkinaoikeus

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Kuluttaja asiamies

Verwerende partij: MiGame Oy

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 21, eerste alinea, van richtlijn 2011/83/EU ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat deze bepaling zich ertegen verzet dat de handelaar, naast de vermelding van een telefoonnummer waarvoor niet meer dan het basistarief in rekening wordt gebracht, een telefoonnummer kan vermelden dat de consument mogelijk gebruikt voor vragen in verband met een door hem gesloten overeenkomst en waarvoor hem een hogere prijs dan het basistarief in rekening wordt gebracht. Indien de vermelding van een telefoonnummer waarvan de kosten hoger zijn dan het basistarief onder bepaalde omstandigheden verenigbaar kan worden geacht met artikel 21, zijn dan het gemak waarmee het telefoonnummer tegen het basistarief kan worden gevonden, de voldoende duidelijke vermelding van het doel van de telefoonnummers en het feit dat er wezenlijke verschillen bestaan wat de bereikbaarheid van de klantenservice of de kwaliteit ervan betreft, relevant voor de beoordeling daarvan?
- 2) Moet het begrip “basistarief” in de zin van artikel 21 van richtlijn 2011/83 aldus worden uitgelegd dat de handelaar als telefoonnummer van de klantenservice voor vragen die verband houden met een door de consument met hem gesloten overeenkomst enkel een vast geografisch of mobiel nummer of een voor deze consument kostenloos nummer mag vermelden? Indien de handelaar een ander telefoonnummer mag vermelden, welke kosten kunnen dan aan een consument die een bundeltelefoonabonnement heeft, ten hoogste in rekening worden gebracht voor het gebruik van dat telefoonnummer?

⁽¹⁾ Richtlijn 2011/83/EU van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2011 betreffende consumentenrechten, tot wijziging van richtlijn 93/13/EEG van de Raad en van richtlijn 1999/44/EG van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van richtlijn 85/577/EEG en van richtlijn 97/7/EG van het Europees Parlement en de Raad (PB 2011, L 304, blz. 64).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberste Gerichtshof (Oostenrijk) op 13 november 2020 — UE / ShareWood Switzerland AG, VF

(Zaak C-595/20)

(2021/C 35/46)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberster Gerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij tot “Revision”: UE

Verwerende partij in “Revision”: ShareWood Switzerland AG, VF

Prejudiciële vraag

Moet artikel 6, lid 4, onder c), van verordening (EG) nr. 593/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat overeenkomsten tussen een onderneming en een consument voor de aankoop van teak- en balsabomen, die beogen de bomen in eigendom te verwerven, te beheren, te oogsten en met winst te verkopen en ten behoeve daarvan zowel een huurovereenkomst als een dienstenovereenkomst bevatten, moeten worden beschouwd als “overeenkomsten die een zakelijk recht op een onroerend goed of de huur van een onroerend goed tot onderwerp hebben” in de zin van deze bepaling?

⁽¹⁾ PB 2008, L 177, blz. 6.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Fővárosi Törvényszék (Hongarije) op 12 november 2020 — DuoDecad Kft. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Zaak C-596/20)

(2021/C 35/47)

Procestaal: Hongaars

Verwijzende rechter

Fővárosi Törvényszék

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: DuoDecad Kft.

Verwerende partij: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten de artikelen 2, lid 1, onder c), 24, lid 1, en 43 van richtlijn 2006/112/EG⁽¹⁾ van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde, in die zin worden uitgelegd dat de licentienemer van de knowhow — een vennootschap die is gevestigd in een lidstaat van de Unie (in het hoofdgeding Portugal) — niet degene is die de via een website beschikbaar gestelde diensten aan de eindgebruikers verleent, en dus niet de ontvanger kan zijn van de technische dienstverlening ter ondersteuning van de knowhow van de in de tweede lidstaat (in het hoofdgeding Hongarije) gevestigde belastingplichtige, als onderaannemer, en niet in die zin dat laatstgenoemde deze dienst verricht voor de in die tweede lidstaat gevestigde licentiegever van de knowhow, in de situatie waarin de licentienemer
 - (a) in de eerste lidstaat beschikte over gehuurde kantoren, IT- en overige kantoorinfrastructuur, eigen werknemers, ruime ervaring met elektronische handel, een eigenaar met een uitgebreid internationaal netwerk en een bestuurder met een opleiding op het gebied van elektronische handel,
 - (b) de knowhow ontving met de beschrijving van de operationele processen van de websites en de updates daarvan, deze van opmerkingen en voorstellen voor wijzigingen voorzag en deze goedkeurde,
 - (c) de afnemer was van de diensten die de belastingplichtige op basis van deze knowhow verleende,
 - (d) regelmatig verslagen ontving over de uitvoering van de opdrachten door de onderaannemer (met name over het verkeer op de websites en de betalingen vanaf bankrekeningen),
 - (e) de domeinnamen die internettoegang tot de websites verzekerden op haar naam registreerde,
 - (f) op de websites als dienstverlener werd vermeld,
 - (g) maatregelen nam om de reputatie van de websites te bewaken,